

Fröken som inte vill sluta

21/12 1993

BOXHOLM

Ruth Hägg har varit lekisfröken för drygt 900 Boxholmsbarn. I går tog hon avsked av den sista kullen, men med löfte till några av barnen om att höra av sig efter nyår.

Sista dan på jobbet

— Några grät och var så ledsna när jag berättade att jag skulle sluta.

Jag visste inte hur jag skulle göra, men jag har nu bestämt med föräldrarna att barnen ska få komma hem till mig och hälsa på. Vi går ut i skogen, går till biblioteket och hittar på lite av varje.

Ruth Hägg fyller 65 i januari. Hon hade gärna velat jobba vårterminen med. Dels för att slippa gå mitt i ett "läsår", dels för att få vara kvar på Nygatans lekis till det bittra slutet.

Lekis ska nämligen, av besparingskäl, finnas på andra adresser efter sommaren. På Nygatan blir det troligtvis öppen förskola i stället.

— Jag var med när lekis flyttade från källarlokalen på Dalgårdsgatan 8 hit till Nygatan hösten 1970. Det hade varit roligt att vara med till slutet också.

Föräldrarna skrev ett brev till socialnämnden och begärde att jag skulle vara kvar, men det hjälpte inte.

Barnomsorgschefen och socialchefen tyckte att det hade varit fel att låta mig arbeta kvar

Foto: JOHNNY GUSTAVSSON

I går sågs Ruth Hägg och barnen för sista gången på Nygatans lekis i Boxholm. Hon hade gärna velat jobba ett halvår till.

efter 65 när det fanns yngre, arbetslösa förskollärare.

Ett andra hem

Ruth Hägg är tacksam över den frihet som hon har haft.

— Jag har fått jobba efter mina egna idéer, och jag har

haft en väldigt bra lokal med stor utegård. Lekis här på Nygatan har varit som ett andra hem för mig.

Barnen förändras

I 18 av de 24 åren hade hon barnsköterskan Vera Anders-

son som arbetskamrat. Sedan har hon kamperat ihop med Solveig Sundén och Jeanette Pettersson.

— Det har varit väldigt fint samarbete med alla tre. Det känns skönt. Barnen känner på en gång om det inte funkar mellan personalen.

Barnen har, tycker hon, förändrats mer än verksamheten på lekis under de här 24 åren.

— Tidigare lekte barnen mer rollekar än vad de gör nu, som mamma-pappa-barn.

Nu är de mycket påverkade av TV-figurer som Hulken och He-man och TV-spel. De har

avlägsnat sig mer från verkligheten.

Ruth Hägg ser att våldslekar i olika former följer med TV- och videomatningen. Barnen har, tycker hon, förlorat en del av sin fantasifullhet och blivit mer stillasittande.

— Samtidigt har de mer framåtanda i dag, de pratar mer och är mer frimodiga. Kanske att de också är lite mer stressade. De ska hinna med så mycket på kort tid.

Stolt över en insats

Ruth Hägg är stolt över att hon, trots motstånd från den dåvarande förvaltningsledningen, var den första förskollärare i kommunen som lät ett handikappat barn börja på lekis.

— Jag har ömmat väldigt mycket för barn med svårigheter och särskilda behov.

Det handikappade barnet hälsade hon välkommet till lekis under sitt första arbetsår i Boxholm, 1969.

Jämtländska

Ruth kom till Boxholm från Iggesund två år tidigare. Hon är jämtländska och hade före flytten till Boxholm arbetat med barn inom bland annat Svenska kyrkan och hos Unga örnar.

På senare år har hennes lekis fått allt mer kontakter med servicehuset Bjursdalen. En sideffekt är att Ruth har fått fin kontakt med flera äldre pensionärer som hon tidigare inte kände.

Dem ska hon gå och hälsa på när hon blir ledig på dagarna.

Sedan ska hon ut och resa tillsammans med maken Arne samt ägna tid åt fem barnbarn i åldrarna 1,5–13 år, bosatta i Göteborg och Linköping.

— Nu ska jag ge mig på dem. Stackars barn, säger Ruth och skrattar.

KARL-JOHAN NORÉN